

Grundlovens Bestemmelser om, at Kongen kan give de Bevillinger og Undtagelser fra almindelige Regler, som hidtil have været i Brug, maatte følge, at han ogsaa kunde give Undtagelser fra de Regler, som bleve opstillede i den her foreslaaede Lov. Imidlertid er der i Udvalget blevet reist Tvivl derom, og det netop i sidste Dieblis, hvorfor jeg maa indrømme, at dette Stykke af § 2 maaskee er blevet taget under en mindre nøiagtig Overveielse, end det burde, hvilket imidlertid skal blive oprettet inden tredie Behandling.

Finantsministeren: Den cerede Ordfører fandt en sær Fornøielse i at hænge sig i et enkelt Udtryk, som jeg havde brugt, nemlig, at Mulcterne ogsaa kunde assureres. Jeg veed naturligviis meget vel, at der ikke let vil kunne tegnes nogen saadan Assurance, end sige, at man skulde kunne assurere Mulcten uden Videre. Men hvad der ikke er saa urimeligt, det er, at det vedkommende fremmede Lotteri, som søger at faae en Agent her, ogsaa søger at overvinde Vedkommendes mulige Utilbøielighed til at ville inlade sig paa den dermed forbundne Risiko ved at sige: „Det er det Samme, om Du bliver mulcteret; vi skulle betale Mulcten“. Dette er aabenbart den bedste Assurance, der vil kunne have. Ganske vist kommer det an paa et Skøn, hvorvidt Mulcten er stor eller lille, men ved dette Skøn maa man heller ikke glemme Banskælgigheden ved at kunne paagræbe de Vedkommende, og tillige Omfanget af de Forretninger, som i Regelen ere forbundne med det Slags Colligeren for fremmede Lotterier. Det er ikke Bagateller, der er Tale om, og disse Forretninger kunne nok taale en lille Mulct. Naar det overhovedet skal kunne hjælpe Noget, maa Mulcten altsaa ikke være saa lille, at man ikke bryder sig om at betale den, fordi der tjenes Saameget paa Forretningen, at den kan bære denne Mulct.

Ordføreren: Naar den høitærede Finantsminister yttrede, at jeg havde fundet en sær Fornøielse ved at dvæle ved en Udtalelse af ham, da maa jeg protestere imod Berettigelsen af dette hans Udtryk. Jeg har ikke

hverken følt eller paa nogen Maade forraadt nogen sær Fornøielse ved at omtale Udtryk af den høitærede Finantsminister, som jeg ikke fandt rigtige. Dette har været Tilfældet med mange af den høitærede Finantsministers Udtalelser idag, uden at jeg har yttret nogen sær Fornøielse ved at yltre mig om dem. — Naar den høitærede Finantsminister til Slutningen bemærkede, at man maatte sætte Mulcten høiere, fordi de fremmede Collecteurer mulig ellers vilde paatage sig at betale den, saa svarer jeg dertil, at, naar Minimum af Mulcten er 25 Rd. for hver Lodseddel, saa er dette langt over, hvad nogen fremmed Collecteur vil paatage sig at bære Risiko for. Jeg vil derhos atter erindre om, at der dog i alt Fald er Noget, der taler for, at en Forfeelse som den heromhandlede i Gjentagelsestilsælde bør straffes stærkere end Forfeelsen, begaaet første Gang. Endelig vil jeg bemærke, at man ikke behøver at lede længe i vor Lovgivning for at kunne finde Exempler paa, at man i den Hensigt ret til Gavns at skrække har sat Mulcter saa høit, at de saa at sige aldrig ere komne til Anvendelse. Man vil efter min Overbeviisning ved her at fastsætte en Mulct af 100 Rd. bewirke, at Banskælgigheden ved at opdage Vedkommende bliver dobbelt eller flere Gange dobbelt.

Formanden: Jeg skal bemærke, at §§ 4, 5 og 7 ville blive betragtede som vedtagne uden Afstemning, hvis ikke Afstemning over nogen af dem særlig forlanges. Fleertallets Ændringsforslag under Nr. 8 til en anden Affattelse af Lovforslagets Titel vil jeg betragte som bortfaldet, hvis ikke særlig Afstemning derover forlanges.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

1) Ændringsforslag af Udvalget under Nr. 3 til § 2:

I første Stykkes anden Linie indstreges efter Ordet Lodsedler:

„ligesom Besørgelsen af dermed i Forbindelse staaende Forretninger.“

vedtoges eenstemmig med 42 Stemmer.